

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul VIII
Numărul
34 (60)
APRILIE
2011

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

CUM AR TREBUIE PREGĂTIT POSTUL?

Ne apropiem cu pași repezi de sărbătoarea sărbătorilor, a calendarului liturgic: Învierea Domnului nostru Isus Christos. Lucru care nu se va întâmpla, fără a trece prin ceea ce Tradiția a instituit ca o pregătire a acesteia: postul celor șase săptămâni. Dar mai există și o pregătire a pregătirii care ar acoperi într-un fel întrebarea pe care o lansez: cum pregătim postul? De ce și-ar avea rost o asemenea întrebare? Postul sieș, nu își este suficient ca pregătire? Răspunsul este un banal dar simplu, “nu”. Pentru că unora dintre noi postul, ni-se pare a ține o veșnicie... Și poate nu ar fi atât de nefirească senzația, de vreme ce, uitându-ne prin calendar, postul începe cu “Duminica *izgonirii* din rai” și se termină cum e normal cu Învierea. Însă noi știm că această sărbătoare în tradiția bizantină este asociată zilei a opta – nu a vreunei judecăți înfricoșătoare – ci a zilei de după judecată, a timpului împlinit în veșnicie, a bucuriei eterne pe care dreptii o vor avea împreună cu Dumnezeu în raiul astfel *recuperat*. Dar dacă în cele 6 săptămâni încap cu totul istoria omenirii, de la cădere la recuperare, de ce în fond, eu, un alt Adam, aruncat din raiul desfătărilor imediate, de orice fel, nu aș trăi perioada aceasta de privațiune, amplificată la un nivel aproape istoric? Problema este ca Împărăția Cerurilor nu este o stație în care vom sosi inevitabil, iar omenirea ar intra cu totul în ea, precum un râu care în curgerea sa, nu știe că va ajunge în mare. Defel! Împărăția este o răsplată, un premiu care se va primi în urma unei competiții. Dar dacă sportivii, înainte de a ajunge la bloc-starturi, și-au făcut încălzirea – “au alergat” înainte de alergarea propriu-zisă – ca nu cumva un efort brusc să producă întinderi musculare sau de ligament, păgubindu-l astfel de șansa unei victorii și zădărnindu-i întreg stadiul de pregătire, cu atât mai mult noi creștinii, care ne antrenăm întreg anul liturgic în vederea marelui trofeu al Învierii care presupune o competiție, un ultim efort. Cum așadar ne vom “încălzi” – ca acele ispite, care se vor înmulți în perioada postului – să nu ne scoată din competiție? Răspunsul ar putea veni, poate, din vechea tradiție bizantină a satului românesc. Se știe (poate doar din auzite) că femeile spălau bine

până și zăvorul ușii ca nu cumva o picătură nevăzută de untdelemn să spurce mâncarea prin mâinile celei care o făcea. Într-o lume a bunei așezări, care respira virtuțile creștine, s-a reținut doar aspectul exterior, alimentar în pregătirea postului. Curățenia morală și trupească erau de la sine înțelese. Se trăia într-un alt orizont al purității care nouă astăzi ne este interzis. Înfrânarea alimentară este cu atât mai surprinzătoare cu cât perioada coincidea începutului muncilor agricole de primăvară și în primul rând munca pământului, care necesita o hrană consistentă. Dar ce facem noi? – biete făpturi ale acestor întinderi de asfalt și betoane care am uitat de pământ de muncile lui și de calendarul virtuților sale. Care ne-am spus unul altuia, precum acei oameni de odinioară și am făcut precum ei, încât am folosit cărămida în loc de piatră (azi chiar folosim rigips și alte ciudățenii) și smoala în loc de var spre a ridica orașe și turnuri care ajung până la cer... Noi, aceștia, ce facem? Mai suntem noi apti de vreo competiție? Răspunsul este “da”, suntem! Dumnezeu în nemărginita sa bunătate, a lăsat prin recomandările Bisericii o modalitate și pentru noi de a posti și a ne pregăti de post. Precum există două olimpiade – pentru cei viguroși și atleți, mai există una și pentru ologi și slăbănogi ca noi – în definitiv și ei aleargă, mai încet, dar aleargă. Suntem chemați la masa de nuntă a fiului de împărat, cel din parabolă, și noi cei aflați pe la răspântiile și gardurile vieții. Care este așadar recomandarea Bisericii noastre? Uitându-se în curtea Bisericii într-o comuniune, romană, care și ea a învățat de la mai simpli dar uneori mai carismaticii protestanți, Biserica greco-catolică nu ne spune că postul alimentar nu ar fi bun, nici măcar că nu ar fi de dorit. Totuși ne spune că ar fi ceva mai important de făcut: să plecăm în grija noastră, de la interior spre exterior și ajunși acolo, să-l vedem și pe aproapele nostru adică să practicăm virtuțile și asceza trupului. Într-un cuvânt să lecturăm scrisorile pauline în special cele către neamuri. Ce straniu cuvânt acest „neamuri” sau ce nume frumos dat păgânilor! Nu este oare în fiecare dintre noi un galatean, un efesian,

(continuare în pag. 2)

IMPLICAȚIILE CONSUMULUI DE TUTUN (3)

Este dovedit și pentru cel care duce o luptă împotriva fumatului dezarmant să știe că are de-a face cu morile de vânt. În momentul în care reușești să te lași de fumat dobândești un alt respect de sine. Cei care nu fumează se simt superiori celor care fumează deoarece nu au acest viciu. Prietenii celor care fumează, chiar dacă își condamnă amicul, în sinea lor, de fapt, îl admiră și îl invidiază.

Ce se întâmplă în realitate însă este dezamăgitor. Chiar studenții de la medicină anul VI, care anul viitor vor fi medici, dintre care mulți sunt de genul feminin fumează foarte mult. Comparând viciile, ar fi de preferat consumul unui pahar cu vin decât fumatul. Este bine să se fumeze doar în locurile special amenajate pentru a-i proteja pe ceilalți (care nu fumează). Unii nu pot fi convinși în nici un fel să renunțe.

Femeile în special motivează faptul că fumează deoarece greutatea le rămâne constantă atât timp cât consumă tutun. Mirosul care rămâne în haine, în păr și în țesăturile din casă, cum ar fi perdelele, este oribil. Unii renunță la acest viciu pentru că au iluminări (insight-uri). Suportul psihologic contează extraordinar de mult. Alții simt că trebuie să ofere / ia ceva la schimb, așa că își lasă de exemplu barbă, care să le amintească de fapta bună făcută, pentru ei înșiși. Unii datorită modului în care își trăiesc viața ajung să îi simtă limitele, fapt ce le împinge gândurile spre fumat; unii rezistă, alții nu. Faptul de a reuși să treacă peste aceste crize nu face decât să îi întărească pe cei aflați în aceste situații.

Există astăzi diferite mijloace alternative care suplinesc / completează necesarul de nicotină. La fel ca și în cazul celor care consumă droguri, celor care doresc să scape de dependența de nicotină li se dau substanțe cu efecte asemănătoare. Așa sunt de exemplu plasturii cu nicotină care se aplică pe piele eliberând treptat substanța activă. Alt exemplu care încearcă să înlocuiască țigara este țigara electronică. Este un lucru interesant, scump, care o imită pe cea obișnuită, adică are o lumină care seamănă cu jarul la unul dintre capete și care scoate un pseudofum produs de niște substanțe chimice, atunci când se inhalează din ea. Este foarte bine făcută, dând senzația că este o țigară adevărată. Din când în când se reîncarcă cu chicale și i

se înlocuiește bateria. Nu are nici un efect. În acest caz este vorba despre dependența de gesturile fumatului, care au fost însușite într-o perioadă variabilă, în general mare de timp (gestul de a scoate pachetul din buzunar, de a lua țigara din pachet, de a o prinde între buze, de a o aprinde, de a inhala din ea, de a o lua între degete, de a expira fumul, de a face gesturi largi, de a o sprijini de scrumieră, de a scutura scrumul etc., în final de a o stinge și a o lăsa / arunca).

Fumatul pasiv este sensibil egal ca și pericolozitate cu cel activ deoarece fumul pe care îl emană alții este și cel pe care îl respirăm noi, ceilalți. În aceste situații, legislația ar trebui să fie mai restrictivă, mai dură pentru a nu obliga pe nimeni să fie fumător pasiv. Fumatul pasiv te pune în situația de a fi victimă nu pe banii tăi și nu pe fumatul tău. Nu tu ai dat banii, nu tu ai luat țigara și, absolut nevinovat te afli în acea postură. Sigur că uneori este și o situație de opțiune personală; poți să spui dacă ești ferm: AICI NU SE FUMEAZĂ ! conform legii. Este foarte bine că nu se fumează în birouri, ci în spațiile special amenajate. Sigur că cei care nu fumează nu se duc acolo. Acest lucru face să se lege anumite genuri de relații, între categorii diferite de oameni. Niciodată nu trebuie să fiți de acord, nici dacă cei care o fac sunt niște profesioniști desăvârșiți, ca să fumeze alături de voi. NU are ce să caute jena în această situație. Este vorba de respect reciproc. Cineva care te respectă știe că nu îți face plăcere să fumezi, așa că ar trebui să se conformeze. I se poate spune că îți dăunează, că ai o alergie și că tușești. Poți să îți selectezi și prietenii în funcție de acest criteriu, renunțând la cei care fumează, fără a mai petrece timp împreună. Este ca și când ai renunța la un cerc de bețivi care se îmbată în fiecare seară. Nu te mai duci, dacă valorile tale sunt altele.

În familiile de fumători, în majoritatea cazurilor și copii fumează. Unde nu se fumează și părinții sunt fermi, copiii nu au curajul să fumeze. Contează cum sunt construite relațiile mamă, tată și copil. De asemenea, nu ar trebui să existe posibilitatea de a-și cumpăra elevii țigări din apropierea școlii.

Psiholog ALIN CREȚU

(urmare din pag. 2)

un roman sau oricare unul dintre cei cărora le-a scris Pavel? Poate unii se vor simți stânjeniți de faptul că a trebuit un Luther să ne învețe toate acestea. Dar nu cumva Pavel a fost un protestant *avant la letter*? *Nu același Pavel – un fariseu, fidel tradiției și prescripțiilor ei așa cum putea fi un preot-călugăr XV secole mai târziu în Wartburg – după convertire adresându-se neamurilor și apostolilor, aproape desființează dintr-o dată, două cărți ale Thorei? – Numerii pe alocuri, însă Leviticul: capitole întregi cu prescripțiile lor de puritate cu tot, în așa fel încât aceasta nu mai reprezintă decât un interes istoric în corpusul de texte creștine.*

Revenind la întrebarea inițială: cum ar trebui pregătit postul? – aș rezuma răspunsul într-o propoziție: citindu-l și recitindu-l pe Pavel în scrisorile către neamuri. Și acesta sa ne fie canonul pentru cele ce nu vom izbuti în acest post.

ANDREI VUCU,
ANUL -II-

SFÂNTUL ATANASIE, FIDELITATEA SA FAȚĂ DE ADEVĂRATA CREDINȚĂ

Sfântul Atanasie s-a născut la Alexandria în anul 295 și a primit o educație aleasă. S-a făcut imediat remarcat în Biserică și în anul 318 a fost hirotonit diacon, apoi ajungând secretarul episcopului Alexandru. În această calitate a fost la primul Conciliu Ecumenic din anul 325 de la Niceea. Când Alexandru a murit în anul 328, Atanasie l-a succedat în funcția de episcop al Alexandriei. Episcopatul său a durat 45 de ani, timp în care s-a confruntat cu o serie de probleme de probleme atât din partea celor rătăciți în credință cât și din partea adversarilor săi. Cei mai mari adversari ai săi vor fi membrii unei grupări cunoscuți cu numele de melețieni care activau în Alexandria și în urma unor sesizări din partea acestora Sfântul Atanasie a fost chemat la Constantinopol în anul 330 pentru a răspunde la acuzații. A fost acuzat de foarte multe lucruri începând de la impunerea unor taxe abuzive până la crimă și vrăjitorie. Se va renunța la acuzații când omul despre care s-a spus că a fost omorât de Atanasie se va întoarce viu și nevătămat. În același timp un alt conciliu ținut la Tir în 335 îl găsește vinovat de comportament inadecvat și îl va îndepărta din funcție. Se va refugia la Roma unde va rămâne până în anul 346 când înlocuitorul lui va muri.

Datorită fidelității sale față de Crezul Nicean a fost exilat de către împăratul Constanțiu, un arian convins. În timpul exilului a locuit în chiliile călugărilor din pustiu, fideli lui, și în casele prietenilor, timp în care va fi urmărit de soldații comandantului militar Syrianus. Va primi un ajutor neașteptat din partea împăratului păgân Iulian Apostatul care va ordona ca

toți episcopii din exil să se întoarcă acasă. După această hotărâre, Atanasie va rămâne în Alexandria până la moartea sa survenită în anul 373. a fost episcop timp de 46 de ani dar numai 29 din ei i-a petrecut în oraș.

Pentru fidelitatea sa față de credința adevărată așa cum a fost primită de la Apostoli, fără adaosuri eretice, va suferii cinci exiluri, timp în care va combate arianismul și abuzurile împăraților arieni prin amestecul lor în treburile Bisericii. A împiedicat înlocuirea Simbolului Nicean cu cel de la Rimini printre episcopii din Africa. Îl va ierta pe Marcel de Ancyra, primindu-l după ce acesta își va recunoaște greșelile și îl va ajuta pe Sfântul Vasile cel Mare în pacificarea religioasă a Orientului.

A scris foarte mult, în special împotriva arianismului și contra susținătorilor acestei doctrine. Va scrie atât opere apologetice, de apărare a credinței cât și opere dogmatice și istorico-polemice dar și exegetice și ascetice. Cea mai cunoscută operă a sa fiind viața Sfântului Antonie, o capodoperă a literaturii bisericești dar și a literaturii universale.

Deși acest soldat al lui Hristos, care datorită fidelității sale pentru adevăr va fi exilat, urmărit de către soldați și adversarii săi, nu va muri ca martir. El va fi unul dintre puținii episcopi care nu au primit cununa muceniei și totuși a primit un cult public și asta destul de impuri după trecerea sa la Domnul, ținând cont de sfințenia vieții, mărturisirea adevăratei credințe și de asemenea persecuțiile îndurate pentru aceasta.

RĂZVAN CHIVULESCU,
ANUL -II-

CURSURI DE PRIM-AJUTOR

Miercuri, 6 martie a.c., în Aula Magna a Seminarului Teologic Greco-Catolic, "Sfinții Trei Ierarhi", a avut loc un curs de inițiere pentru intervenții de prim ajutor. Cursul a fost ținut de doi voluntarii Crucii Roșii Oradea. Astfel, timp de aproape două ore, voluntarii au prezentat tehnicile cele mai simple și mai eficiente în intervențiile de prim ajutor. Seminaristii și studenții laici de la colegiul Sfânta Familie au putut să pună întrebări și chiar să simuleze anumite intervenții salvatoare.

Această inițiativă de instruire în acordarea primului ajutor, a aparținut părintelui rector Antoniu

Chifor care a manifestat interes ca atât seminaristii, cât și studenții din Colegiul Sfânta Familie să învețe să intervină cu proceduri corecte în cazuri de necesitate. Avem promisiunea că astfel de cursuri vor mai avea loc și în viitor, voluntarii Crucii Roșii urmând să vină și pentru alte întâlniri de predare a tehnicilor de prim-ajutor. De asemenea s-a oferit posibilitatea studenților de a participa la un curs autorizat, gratuit, susținut de instructorii voluntari de la Crucea Roșie Oradea.

ȘTEFAN POP,
ANUL -I-

BISERICA SFÂNTULUI MORMÂNT DIN IERUSALIM

Fără îndoială, locurile din Țara Sfântă - unde Isus Hristos și-a îndeplinit misiunea salvifică pentru omenire – constituie centrul tuturor pelerinajelor din lumea creștină. Aceste locuri continuă să transmită haruri speciale pentru cei care le vizitează cu evlavie, contribuind la progresul spiritual al creștinilor.

Punctul culminant al oricărui pelerinaj în Țara Sfântă îl reprezintă Biserica Sfântului Mormânt, construită pe locul unde a avut loc răstignirea pe cruce (Golgota), punerea în mormânt și Învierea Mântuitorului Isus Hristos. Creștinii au venerat aceste locuri încă din perioada bizantină, exprimând o pietate deosebită față de cele mai importante evenimente din istoria mântuirii.

Localizarea Golgotei și a Sfântului Mormânt este una dintre cele mai sigure din Țara Sfântă, arheologia contemporană confirmând pe deplin vechea tradiție creștină a comunității creștine din Ierusalim cu privire

la acestea. Evanghelia după Ioan ne spune că „*locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate*” (In 19, 20), iar mormântul era într-o grădină din apropiere. Săpăturile făcute recent arată că „muntele” Calvar sau Golgota avea în acea perioadă în jur de 10 m, iar la poalele colinei a fost săpat în stâncă un mormânt, care aparținea lui Iosif din Arimateea.

Ultimele cercetări făcute în perimetrul bazei Sfântului Mormânt între anii 1960-1970 au dus la concluzia că zona respectivă fusese o imensă carieră de piatră, care a fost abandonată pe timpul lui Isus. În parte, fosta carieră a fost umplută cu pământ, fiind transformată în teren cultivabil (ceea ce explică existența grădinii). Totodată, arheologii au găsit în zonă mai multe morminte săpate în stâncă.

Exercitarea unui cult creștin la Golgota a întâmpinat serioase piedici din partea capilor religioși ai iudeilor, iar apoi din partea romanilor. La 70 de cm sub pardoseala actuală a bazei, în apropierea Capelei lui Adam, a fost descoperită *mica grotă* săpată în stâncă la poalele Calvarului, unde se rugau primii creștini.

După cea de-a doua revoltă a iudeilor din 132-135, împăratul Adrian a luat măsuri drastice, schimbând numele Ierusalimului în Aelia Capitolina. Întreaga cetate a fost tăiată de o stradă largă flancată cu porticuri

Cardo Maximus -, iar zona Calvarului a fost înglobată într-un complex monumental. Locul răstignirii și Sf. Mormânt au dispărut sub o uriașă platformă pe care împăratul roman a construit sanctuare închinare divinităților păgâne, Jupiter și Venus. Practic, împăratul a dorit să profaneze locurile sfinte ale creștinilor pentru a le sustrage venerației. Sf. Ieronim scria: „*Din vremea lui Adrian până la domnia lui Constantin, adică circa 180 de ani, pe locul învierii a fost venerată statuia lui Jupiter, iar pe stâncă crucii a fost plasată statuia de marmură a lui Venus*”.

La îndemnul sfintei Elena, împăratul Constantin a demolat construcțiile romane și a construit prima bazilică pe locul Calvarului, în anul 326 d.H. Sfântul Mormânt a fost pus în valoare de un sanctur cu o cupolă emisferică înălțată la 30 de metri, care a fost denumită *Anastasis* (gr. *Înviere*), ceea ce subliniază accentul pe care Biserica primară îl pune pe aspectul

glorios al morții și învierii lui Hristos. Întregul ansamblu creștin a fost inaugurat în prezența împăratului între 14 și 21 septembrie 335.

Grandioasa bazilică creștină este reprezentată și într-o hartă celebră a Ierusalimului, care a fost descoperită la Madaba (Iordania de astăzi) în secolul V.

În anul 614, perșii lui Chosroe al II-lea, pătrunzând în Ierusalim, au incendiat și distrus iremediabil Sf. Mormânt. La scurt timp, sub conducerea călugărului Modest au început lucrări de refacere a sanctuarului creștin, reușindu-se o restaurare parțială, departe însă de grandiozitatea operei constantiniene. După mai bine de trei secole, în anul 1009, Califul Hakim dărâamă aporape în întregime clădirile Sfântului Mormânt, ceea ce determină organizarea cruciadelor de către conducătorii europeni.

Cruciații restaurează Biserica Sfântului Mormânt, noua ei configurație păstrându-se până în zilele noastre. După căderea Regatului Latin de Ierusalim (1187), bazilica devine proprietatea musulmanilor, care încredințează cheile porților de la intrare către două familii arabe. Acest drept s-a transmis din tată în fiu până în ziua de azi.

Pe seama acestei biserici, mamelucii, iar apoi

(continuare în pag. 5)

PSALM DUIOS

Luând în mîna Ta Doamne pămînt
M-ai modelat duios făcîndu-mi față
După asemănarea Ta și după chipul sfînt
Și-ai suflat peste mine suflare de viață.

Apoi mi-ai dat auz și vîz și simț
Să simt a ta creație și să te simt aproape
Și deschizîndu-i ochii umilei mele minți
M-ai pus o mică stea pe cer în noapte.

Fiindcă Adam era singur și prea trist
Pe cînd în paradis pereche aveau toate
I-ai dat un somn adînc și i-ai trimis un vis
Și i-ai făcut femeie din una dintre coaste.

Și dîndu-le rațiune și voință
Și sentiment cu gura ta le-ai zis:
“Creșteți, înmulțiți-vă și stăpâniți pămîntul
Dar nu mîncăți din pomul interzis”.

Și-au trăit în paradis și-n fericire
Toate erau precum tu le-ai lăsat
Până îngerul rău cu chip de șarpe
I-a ispitit și i-a atras în păcat.

Abia atunci ei Doamne și-au dat seama
Cât, dîndu-le viață, Tu i-ai iubit
Că încalcînd prima porunca a Ta
Întîia oară pe Isus l-au răstignit.

Și încalcînd întîia Ta poruncă
Întîia oară pe-un fruct ei pe Isus l-au vîndut
Cum Iuda îl vînduse pe treizeci de galbeni
C-un trădător și mincinos sărut.

Și cînd m-au întrebat dacă și eu îl cunosc
Preoții și bătrînii la curtea lui Pilat
La fel ca și Petru cînd cântau cocoșii
De trei ori și eu de Isus m-am lepădat.

Și îți apăs pe cap cununa grea de spini
Ce groaznic te înțeapă ! Și te doare !
Orice păcat ce ție ți-l înfig
E ca un piron în mâini și în picioare.

Dar tu vrînd să mă ierți, duios m-ai chemat la tine
S-ascult de glasul tău și să mă-ndrept!
Dar eu pierdută cu gândul în păcat
Cînd apă mi-ai cerut ți-am dat oțet.

Și vrînd să știu dacă mai poți să rabzi
Ocări, sudălmii, batjocurile noastre
Te-ncerc și eu cu fiecă păcat
Precum o suliță care te-nțeapă-n coaste.

Dar reîntoarsă pe căile dreptății
Te rog să-mi spui ca unui miluit
Cînd vei veni în Ziua Judecării
“Credința ta în Isus te-a mîntuit”.

**POPA MONICA,
Psihologie anul I**

(urmare din pag. 4)

otomanii au început să obțină profituri mari, fiind vîndute diferite bucăți (câte ocapelă, câte un altar) către diferite confesiuni creștine. La ora actuală, Biserica Sfântului Mormânt este co-administrată de 6 confesiuni: grecii-ortodocși, catolicii, armenii, sirienii-iacobiți, coptii și abisinienii (etiopienii).

Statutul Sfântului Mormânt este reglementat din anul 1852 printr-un firman al sultanului – *Status-quo* – care prevede cele mai mici detalii cu privire la administrare: măturatul, aprinderea candelor, sunatul clopotelor, deschiderea și închiderea porților bazilicii, programul slujbelor pentru fiecare rit, drepturile de proprietate asupra candelabrelor, icoanelor, tablourilor, etc. Din păcate, nicăieri pe pămînt dezbinările dintre creștini nu sunt mai puternic resimțite decât în acest loc, unde, mai mult ca oricînd, ucenicii lui Isus ar trebui să fie uniți în jurul Crucii.

**BĂLĂNEANU CRISTIAN
ANUL -II-**

EXERCIȚII SPIRITUALE

În dimineața zilei de 8 aprilie, am pornit din Seminarul Teologic Greco-Catolic Oradea, noi seminariștii în frunte cu preoții ce ne călăuzesc pașii pe calea preoției, spre jud.Salaj-Zalău, mai exact, la cativa km de acesta, nu departe de civilizație și totuși în inima naturii, în Meseș, unde, înconjurată de copaci și liniște, se află Pensiuina „Colț de Rai”. Întrădevăr, un loc aparte, o oaza de liniște în lumea din ce în ce mai agitată! Nu voi prezenta pas cu pas programul, deoarece mai important decât acesta, e trăirea. E ceea ce noi, de la mic la mare, prin puterea Spiritului Sfânt, am simțit. Meditațiile ținute de părintele Jurca Eugen, au fost o adevărată binecuvântare. În aceste trei zile ne-a vorbit despre patru teme: 1. Chemarea; 2.Urmarea, ucenicia cu Hristos; 3.Trimiterea; și 4.Reconstrucția.

În prima zi ne-a vorbit despre CHEMARE. Ea se referă la vocație, la vocația noastră, la descoperirea ei, la faptul ca Hristos ne cheamă să-I fim alături, să lucrăm în via Lui, ne cheama pentru ceva anume. Ne-a rămas spre meditare această temă fundamentală pentru oricare dintre noi, apoi răscolind în inima și mintea noastră, am încercat să răspundem unor întrebări binenteles diferite la fiecare meditație, să raspundem unor întrebări ce aveau nevoie de răspuns, răspuns pe care poate de multe ori l-am căutat.

Ziua, am încheat-o tot în unitate, uniți cu Domnul Isus în rugăciune. O rugăciune spusă cu buzele și cu vocea inimii, o rugăciune ce străbate cerul.

A doua zi am început-o cu celebrarea sfintei Liturghii. Acolo ne-am întâlnit cu Domnul, în ciuda vremii triste de afară ce mai lăsa să cadă câte-o lacrimă, dar în sufletul nostru strălucea soarele, lumina lui Hristos. In această zi, am avut doua meditații. Prima a fost URMAREA, UCENICIA CU HRISTOS sau altfel spus A FI ÎMPREUNA CU HRISTOS. O tema ce ne-a făcut să medităm la timpul acordat Lui, la clipele când suntem cu Domnul, la acele momente în care putem spune ca suntem cu adevărat fericiți. Noi, trebuie să-L urmăm! Doar urmându-L, săvârșind binele, vom fi împreună cu Hristos, lângă Hristos.

După prânz, am mers să vizităm vechea cetate Porolisum. Situată undeva sus, de unde, cu o privire poți să dai peste întreaga zonă, poți privi locul unde, cerul sărută pământul. Am întâlnit acolo ziduri de piatră spălate de ploaie, ce stau mărturie unei forme de civilizație de mult apusă. Parcă se auzeau tropote de cai și uruit de roți, acolo prezentul a dat mâna cu trecutul. Printre ruinele și liniștea de azi, cândva, demult, existau

forme de viață. Acolo agitația trecutului a salutat, a cedat locul și s-a aplecat în fața liniștii de azi.

Ne-am îndreptat apoi spre Jac, pentru a vedea vechea biserică greco-catolica- monument istoric. O biserică mică, din lemn, așezată pe un deal, în jurul căreia dăinuie cruci pe care sunt scrise nume ale unor pelerini ce s-au perindat prin aceasta lume, găsindu-și odihna acolo sus, în vârful de deal, la umbra bisericii într-o liniște de mormânt.

Imaginea bisericii, îți rămâne întipărită în minte fără dar și poate, așa cum e ea, deasupra întregului sat, stand acolo de aproape trei secole, înălțată spre cer. O biserică ce alături de ploaie, istorie și soare, mai are întipărite rugile atâtor suflete care au trecut pe acolo, stând în liniștea care aduce sfințenie.

Intrând în biserică, uimiți de frumusețea ei, dar mai ales copleșiți de acel sentiment de pace care îți ajunge în inimă, am început cu toții, a cânta un imn

de laudă, o rugăciune adusă Maicii Domnului, adusă Maicii noastre a tuturor. Am vazut acolo o biserică aflată acum în tăcere, în care nu se mai înalță rugăciuni, o biserică în care oamenii nu mai plâng la picioarele Mântuitorului. Plăcut uimiți de vechea cetate și având în minte splendoarea bisericii din satul Jac, ne-am întors la pensiune, pentru următoarea meditație și

anume TRIMITEREA. Aceasta a fost alcătuită din cinci părți, fiecare având un titlu semnificativ: Predicați; Vindecați pe cei bolnavi; Înviați pe cei morți; Curățați pe cei leproși; Alungați pe deavoli. Nu cred că are sens să mai scriu altceva despre această temă. Ea reprezintă ceea ce un preot trebuie să facă, ceea ce un slujitor al Domnului face, împreună cu Hristos.

Mai apoi, în liniștea serii, ne-am reunit în rugăciune, aducându-I mulțumire lui Dumnezeu, rămânând în comuniune cu El.

Duminică dimineata, am săvârșit Sfânta Liturghie iar mai apoi, a avut loc ultima meditație: RECONSTRUCȚIA. Reconstrucția bisericii, a sufletului, a vieții. O reconstrucție totală, din temelie.

În jurul orei 13, am pornit pe drumul reîntoarcerii la Oradea, în seminar, unii meditând, alții murmurând în taină câte-o rugăciune, dar cu toții, sigur, mai plini de Spirit Sfânt, lăsând în urmă un loc de basm, un loc ce prin natura lui, te face să meditezi.

VALENTIN ILEA,
ANUL -II-

BINECUVÂNTAREA REVERENDELOR ȘI HIROTONIRE DE PREOȚI

Conform tradiției, ziua de 25 martie este o adevărată sărbătoare pentru Seminarul „Sfinții Trei Ierarhi” din Oradea. Anul acesta, solemnitatea sărbătorii Bunei Vestiri a fost marcată și de două evenimente speciale atât pentru Seminar cât și pentru Eparhia de Oradea. La catedrala Sfântul Nicolae, în jurul orei 10, începutul Liturghiei Arhieresti a fost marcat de un moment special, în care un număr de 13 seminariști au fost învredniciți a purta reverenda. Preasfințitul Virgil Bercea, i-a binecuvântat și i-a îmbrăcat în reverendă pe seminariștii: **Cocora Bogdan, Cuibuș Sebastian, Farc Alexandru, Grad Vasile, Hiriș Vlad, Hoza Simion, Jurcă Adrian, Piț Daniel, Pop Ștefan, Rusu Ion, Sas Dumitru-Dorin, Țâmpu Anton și Vucu Andrei.**

Reverenda este un semn distinctiv, este o ținută care impune seminaristului un comportament care să se asemene cu cel al apostolilor. Ea este totodată o responsabilitate eminamente morală care trebuie asumată.

Serbarea zilei de 25 martie nu s-a rezumat doar la atât. Ea a continuat cu hirotonirea a trei preoți, prin punerea mâinilor de către Episcopul Virgil Bercea. Astfel, diaconii: **Gheorghe-Ioan Seica, Marius-Vasile Obreja și Narcis-Florentin Licuța** au devenit preoți. Sărbătoarea a atins apogeul în momentul în care, conduși fiind de părintele rector Antoniu Chifor și de părintele Alexandru Buzalic, cei trei noi preoți au fost purtați în jurul altarului după care Preasfințitul Virgil le-a acordat Taina Preoției. După această procesiune, în văzul soțiilor, familiilor și tuturor credincioșilor prezenți la eveniment au fost îmbrăcați în hainele

preoțești de către episcop, în timp ce corul împreună cu toți credincioșii cântau „Vrednic este!”

Cuvântarea Episcopului nostru Virgil Bercea, a fost una plină de învățătură, în care acesta a vorbit despre rolul important pe care Fecioara Maria îl are în istoria mântuirii. Dacă păcatul a intrat în lume printr-o femeie, mântuirea intră în lume tot printr-o femeie. Totodată, Preasfințitul a vorbit și de rolul important pe care îl are Biserica și preoții ei, despre seriozitatea pe care trebuie să o aibă preotul în raport cu Biserica lui Hristos și să rămână alături de ea.

La sfârșitul ceremoniei, preoții nou hirotoniți au ținut să le mulțumească părinților, soțiilor, familiilor, rectorilor, formatorilor, tuturor celor care au fost alături de ei pe parcursul formării acestora și într-un mod cu totul special Preasfințitului

Virgil Bercea, căruia i-au promis ascultare și supunere.

Binecuvântarea de final a fost dată de Preasfințitul Virgil împreună cu cei trei preoți nou hirotoniți. După aceea, Episcopul a cerut binecuvântarea celor trei preoți, îngenunchind înaintea lor și sărutându-le mâinile. Apoi, noii preoți au dat binecuvântarea fraților întru preoție, familiei și credincioșilor prezenți. Cu această ocazie, cei prezenți au primit câte o iconiță care reprezintă Vestea cea Bună adusă de Arhanghelul Gabriel, Fecioarei Maria, ca amintire întru acordarea treptei Preoției vrednicilor diaconi Narcis-Florentin Licuța, Gheorghe-Ioan Seica și Marius-Vasile Obreja.

Celor care au primit reverenda le dorim să o poarte cu vrednicie iar celor nou hirotoniți le dorim preoție curată și fără prihană.

DANIEL PIȚ,
ANUL -I-

CONFERINȚĂ

Joi, 7 aprilie a.c., în Aula Magna a Seminarului Teologic Greco-Catolic, a avut loc conferința cu tema „Calea desăvârșirii la Platon și Plotin. Un parcurs încă actual” - susținută de pr. Prof. Univ. Dr. Francisco de Macedo, de la Universitatea Pontificală Lateran din Roma. Profesorul Macedo, preferând un discurs în stil meditativ în locul unuia tehnico-științific – a arătat cum cele două filosofii antice, cea a lui Platon și respectiv cea a lui Plotin sunt legate într-o relație de filiație, ambele propunând un model de devenire spirituală, apropiat într-un anume sens celui pe care îl oferă creștinismul. Așadar s-ar putea aduce un suflu nou teologiei creștine printr-o regândire – de data aceasta în context actual – a filosofiei platonice și neo-platonice. Evenimentul s-a bucurat de prezența atât a seminariștilor cât și a profesorilor. Vizita pe care am avut onoarea să o primim a stârnit un îndoit interes, aceasta și pentru că ea devine promisiunea unei viitoare colaborări care se va concretiza printr-o serie de cursuri pe care profesorul Macedo le va susține în cadrul facultății noastre.

VASILE GRAD,
ANUL -I-

TE ROG SĂ MĂ IUBEȘTI!

Să iubești și să ți se răspundă cu iubire, generează un sentiment de siguranță și împlinire. Un sentiment de bine. Eu cred că este sentimentul suprem care poate fi perceput de către om în această viață.

Am fost surprins să aflu că nu toată lumea „iubește” la fel. Am citit o carte, care mi-a plăcut foarte mult, și care mi-a deschis ochii. Cartea se numește „*Cele cinci limbaje ale iubirii*” și este scrisă de Gary Chapman. Am aflat din carte că doctorul Chapman, în urma experienței, și-a dat seama că omul reacționează diferit și își manifestă sentimentele diferit. Astfel el a identificat cinci moduri de a-ti exprima afecțiunea. Acestea sunt: cuvintele de încurajare, timpul petrecut, darurile, serviciile și atingerea fizică.

Cuvintele de încurajare

Sunt cuvinte sau expresii care laudă într-o oarecare măsură calitățile partenerului de viață sau persoanei pentru care îți exprimi afecțiunea. Fie că îi spui că este frumos/frumoasă sau că îi stă foarte bine o haină sau părul, sau pur și simplu lauzi calitățile gastronomice sau artistice, toate împlinesc nevoia de afectivitate a persoanelor care au ca limbaj principal al iubirii cuvintele de încurajare.

Timpul petrecut

Unele persoane se simt iubite când îți rupi din timpul tău și îl petreceți făcând activități împreună. Dar în timpul activităților trebuie să îți focalizezi toată atenția ta asupra partenerului. Nu contează dacă luați cina împreună dar tu urmărești un film sau dacă merge-ți la plimbare și vorbești încontinuu la telefon. Activitățile pot fi simple: o cinș, un picnic, o plimbare sau să va priviți în ochii și să povestiți la un suc.

Darurile

Persoanele care au ca limbaj principal de iubire „darurile”, se vor simți iubite când primesc mici daruri sau atenții. Nu trebuie să fie cadouri de o valoare (financiară) mare. De aici și expresia „gestul contează”. Pot fi daruri mici cum ar fi: un buchet de flori salbatice de pe un câmp, un bilețel cu „te iubesc” lasat pe pernă sau o prajitura pe placul lui/ei cumpărată în drum spre casă. Toate îndeplinesc nevoia de iubire.

Serviciile

Chiar dacă serviciile ar putea părea o rutina, unele persoane se simt iubite doar în felul acesta. Unii bărbați

se simt iubiți, dacă soțiile lor îi așteaptă cu masa pregătită, dacă găsesc haine curate și călcate sau casa curată. Tot la fel, femeile se simt iubite dacă soții lor spală mașina, le ajută la curățenie sau duc gunoiul.

Atingerea fizică

Al V-lea și ultimul mod de exprimare al iubirii este atingerea fizică. Nu ne referim la contact sexual, ci la tot ce implică atingerea a două persoane. Această grupă de oameni primesc afecțiune (sau se simt iubiți) când sunt sărutați, îmbrățișați, când se plimba de mână cu partenerul de viață, sau pur și simplu când li se umblă prin păr sau sunt ținuti în brațe.

Fiecare persoană simte un grad mai mare sau mai mic de afecțiune din toate cele cinci limbaje, dar unul este principal. De obicei modul în care își exprimă un om iubirea este felul în care ar vrea să și primească. Problema apare când persoanele vorbesc „limbaje” diferite ale iubirii și „îndrăgostirea” a trecut (sentimentul de îndrăgostire ține până la maxim 2 ani și nu dispare deodată de la amândoi). Degeaba îi oferi cadouri peste cadouri dacă ea are nevoie de o îmbrățișare sau degeaba săruți o persoană dacă dorește să o ajuti la curățenie. Deși celelalte limbaje care nouă nu ne trezesc nici un sentiment (poate doar o sprânceană ridicată...) ni se par o pierdere de timp, trebuie să conștientizăm că suntem diferiți și pentru a ne putea iubi, trebuie să vorbim limba celuilalt.

Aceste limbaje de iubire se aplică și copiilor, iar pentru a nu da greș (cel puțin până li se identifică limbajul principal de iubire) părinții trebuie să alimenteze toate cele cinci limbaje. Toți copii (adolescenții) care fug de acasă sau sunt violenți sau au relații de prietenie (sau/și sexuale) ciudate, au o problemă de afectivitate. Nu se simt iubiți. Chiar dacă părinții îi iubesc, ei nu îi iubesc pe limba lor. Degeaba îi cumperi o minge de fotbal, unui copil care are nevoie de „timp petrecut”, dacă nu îi faci timp să joci fotbal cu el. Sau pentru un copil care are nevoie de „cuvinte de încurajare” degeaba joci fotbal cu el, dacă nu îi spui ce bine joacă sau ce pasă grozavă a dat...

Astfel totul se reduce la voință. Înceți „limba” partenerei tale pentru ca acesta să se simtă iubită? Sau consideri ciudat modul ei de afecțiune și o obligi să caute iubire în altă parte...

HORIA N. BURSAȘ,

Anul -II-

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Antoniu CHIFOR

Redactor: Horia BURSAȘ

Din redacție: Otilia BĂLAȘ, Andrei DUMA, Marcel AUȘAN

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic O.P. 1, C.P. 213, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminarium2004@yahoo.com

www.seminaroradea.ro